

Приказка за едно момче, което искало да стане князь.

По Х. Девиде.

Имало едно врѣме едно момче, което искало да стане князь.

Една сутринь тръгнало изъ града и, кого дѣсрѣщнало, питало, дали не може нѣйдѣ да стане князь.

Всички хора му се изсмивали и си отминавали.

Нажалено, седнало то на единъ камъкъ. Наблизу била кацнала една кадѣнка. Тя узнала желанието на момчето и му казала:

— „Ако искашъ да станешъ князь, иди въ гората“.

Момчето се зарадвало и отишло въ гората.

Въ гората било чудно хубаво. Издигали се стройни буки, които образували зеленъ покривъ. Прѣзъ него прониквали слѣнчеви лъчи и позлатявали всичко. Изъ клонетѣ скачали птички, чуруликали и се веселили. По стѣблата на дърветата пълзѣли пѣргави катерички. По земята, изъ мѣха, цѣвтѣли хиляди цвѣтя. Пълзѣли брѣмбари, брѣмчели пчелици. Мушици играели на слѣнчевата свѣтлина.

Като видѣло това, момчето казало:

— „Тукъ искамъ да стана князь!“

Изсмѣли се птичкитѣ, изсмѣли се катеричкитѣ; изсмѣли се брѣмбаритѣ, мухичкитѣ, пчелитѣ, даже и цвѣтята се закикотили. И всички извикали:

— „Глупчо, какъ можешъ да станешъ князь въ гората, дѣто всѣки е царь!“

